

Αἱ παραθαλάσσιοι τῆς Αἴγαρικῆς πόλεις Βερδίνουσκη Μαριανούπολις καὶ Τατύγανιον, δὲν παρέχουσι τῷ περιηγητῷ ἀξιοσημειωτὸν τι ὑπὲν ἴστορικὴν ἢ ἀρχαιολογικὴν ἐπούιν, διότι εἶναι πόλεις ἐμπορικαῖς, καταφημέναις ὑπὸ ἐμπόρων μόνον. Διὸ πάνουσιν ἐνταῦθι καὶ αἱ δδοις πορικαῖς μου σημειώσεις. Τοῦτο μόνον θέλω προσθέσαι, ὅτι ἐν Τατύγανιο, ἔνθα ἐπὶ δύο ἑνδαμάδας, διέτριψ, ἐπεσκέψθην τὸν κοιτῶνα, ἐν ᾧ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας Ἀλέξανδρος ὁ Λ'. παρέδωκε τὴν 1 Δεκεμβρίου του 1825 τὴν ἀγνήν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς τὸν πλάστην.

Οἱ κοιτῶν οὗτος διατηρεῖται μέχρι τῆς σήμερου εἰς ἣν εὑρίσκετο κατάστασιν ἐν καιρῷ τῆς διαμονῆς τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ διπαῖ τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ἥμέραν τοῦ Θυνάτου του, τελείται ἐν αὐτῷ μυνημόσυνον. Εἰς ἀνάμυγμαν τοῦ λαζοποθήτου τούτου ἥγειρνος ἀνήγειρεν ἢ πόλις τοῦ Τατύγανιού ἐπὶ μιᾶς τῶν πλατειῶν χάλκινον ἀνδριάντα, τοῦ ὄποιου ἢ ἐκ μέλανος μαρμάρου βάσις φέρει τὴν ρωσικοὺς γράμμασι γεγραμμένην σύντομον μὲν ἀλλὰ συγκινητικωτάτην ἐπιγραφήν «Ἀλέξανδρῳ τῷ πρώτῳ.»

I. Η.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ.

(Τίτλος. Τίτλος φύλ. 304.)

41.

Ἄνδρεσσα τρεῖς θάλασσας πύργος θειελιωμένος
βολωμοσκεπτασμένος.
Καὶ τὰ περαθυράκια του κεθόνταν τρεῖς κυράδες
σὰν νάτσαν συνυφάδες.
Ἡ μιὰ ἔωμπλιαδέει τὸν ἀγτό, ἢ ἄλλη τὸν πετρίτη
Παρασκευή καὶ Τρίτη.
Καὶ τρίτη, ἢ καλήτερη τὸν ἥλιον συνοριάδεει
καὶ τὰ φλυριά γυριάζει.
Τὰ γύριαττα ἔξεγύρισσε, ἐννυά γυριά τὰ φτιάνει
καὶ τὸ λαμπρό τὰ βάναι.
Τὰ πάντα βάναι τὸ λαμπρό, τὰ τέσσαρα τὰ χέρια.
μὲν ἐστάξαν τὰ μαχαίρια.
Τότε ἔντα ήλιε μου ἢ νά βγα γιὰ λάμψε ἢ νά λάμψε
πολλαῖς καρδιαῖς νά κάψω.
Ἐσύ καὶ ἀν ζῆγης ήλιε μου θὰ κάψεις χορταράκια
τοῦ Μάι τὰ λουλουδάκια.
Καὶ γάλαν ζῆγα ήλιε μου θὰ κάψω παλληκάρια
ψηλὰ σὰν τὰ λεοντάρια.

42.

Μάντα μιὰ κόρη που δα γαδί τὴν πλάκα καὶ λευκαῖνει
Ἐχ' ἀσημένιο κόπανο, καὶ πλάκα μαρμαρένια.
Μάντα νά τὴν ἐφίληγα καὶ ἔδινα τὸ ἄλογό μου.
Τὸ ἄλογό μ' ἔχει ἐκπότο καὶ σέλα πεντακόσια
Καὶ δὲν μὲ σώσουν τὰ ρημα πουλῶ τὴ φέρμελή μου
Μοῦ τὴν ἔξεπιμώσαγε πενήντα κολογάτα.

43.

Μαρίτσα ἐτραγούδας σὲ τρίγινο γερύρι.
Καὶ τὸ γερύρι ἐρράγισε καὶ τὸ ποτάμιον ἐστάθη,
Καὶ τὸ στοχεύει τοῦ ποταμοῦ πέρα μεριά περνάει.
«Ἀλλαξεις ή Μάρω τὸν τίγω καὶ σέπε καὶ ἄλλο τραγούδι.
Πῶς τὸν ἀλλάξω τὸν τίγω νά εἰπω καὶ ἄλλο τραγούδι
Π' ἔνδρας μου εἶναι βαρεύς ἀρρώστος βαρεύς γιὰ νὰ πεθάνῃ.
Μ' ἐγύρεψε λαγοῦ τορί καὶ ἀπὸ ἄγριο γιὰς γάλα.
Οσον ν' ἔνδεινον τοὺς κορφοὺς, νά κατεῖσθαι τοὺς κάμπους
Νὰ φτιάσω στρούγκα τὸν λαγόν, ν' ἀρμέσω τὸ ἄγριο γιὰς
Αρρώστης ξαρρώστης καὶ ἄλλην γυναίκα πῆρε,
Πῆρε τὴν πλάκα πενθερά τὴν μαύρη γηγεναίκα
Καὶ ἀφτοῦ ν' τὰ λιανολίθαρα γυναικοειδέλφια.

44.

«Οσον πλατό ἔχει τούς θάλασσας καὶ οὐρανὸς τοῦ φύλου
Τόσουν πανί ἐδιαζύτανε μιὰ κόρη τὸν μαλλιά της
νά γίρουν τὸν τραγηλιά της.
Τοῦ ἥργα γυιάς ἐπέρνας τοῦ ἥργα γυιάς περνάει
τὴν γλυκογαρετάσι.
— Ως πότε η κόρη διάξεται, μέ πότε καλεμπίσεις
καὶ ἐμέναι δαιμονίζεις;
— Σ' ἔχω γραμμένον τὸ πανί καὶ τὸ ξυλόγυπον μου
καρτερὸν τὸ πρόσωπό μου.
Σ' τὴν ἄκρη τῆς αστέας μου σ' ἔχω ζωγραφισμένο
καρμὶ κυπαρισσένιο.
— Νὰ σου κοποῦν πολλαῖς κλωναῖς νά κάθεσαι νά δένης
Νὰ μπεζερίσης δένοντα, νά βγής στὸ παρεθύρι,
ποῦ νά σὲ φάῃ τὸ φίδι!

45.

Σ' τοῦ Νάσα τὸ ἄργανα λαλοῦν τοῦ Νάσα τὰ παιγνίδια
Ο Κωνσταντίνης πανδρένεται παιρνες πατασσοπούλα.
Πρώτη βραδύνα ποῦ πλάγιασε τὴν βρίσκει φιλημένη.
Κόρη μου ποιός σὲ φίλησε ὅποιος είσαι φιλημένη;
Οντά τημουνα ἐννυά γρονῶν καὶ ἐπάτησε τοὺς δέκα
Επτάγα τὸν πλεματικὸν νά μὲ ξεμολογήσῃ
καὶ νά μὲ διδαχήσῃ
Καὶ σκυψε καὶ μὲ φίλησε καὶ εἶμαι φιλημένη.

46.

Κάτιν τὸ γιαλό κάτω τὸ περιγιάλι
Κόρην ἀγαπῶ ξανθή καὶ μαυρομάρτα.
Διώδεκα χρονῶν καὶ ἥλιος δὲν τὴν βλέπει.
Πάσι της μάνα της, δόλια ἀκριβῆ τὴν ἔχει
Μόσχω τῆς μιλάει, Κανέλλα τῆς φωνάζει,
Κανέλλόριζε καὶ τὸ ξύλη τῆς κανέλλας.
Τι διετρίνησες καὶ είσαι μαραζομένη;
Μήν ἀρρώστησες, μήν ἐκρυφοθερμάνθης;
Μὰ οὖδ' ἀρρώστησε μὲ οὖδ' ἐκρυφοθερμάνθη.
Ψές τὸ δειλινό καὶ ἔβεις τὸ βράδυ βράδυ
Ηπῆγα γιὰ νερό πηγή γιὰ τὸ βαρέλι
Καὶ ηδρά ένα παιδί σὰν νά τάν ξάδελφό; μου
Καὶ μὲ φίλησε τὰ μάτια καὶ τὰ φρύδια.
Καὶ τὸ μάγουλο ποῦ σίγε τὸ κοκκινάδι
Καὶ ἐκιτρίνισε καὶ εἶμαι μαραζομένη.

47.

Τὰ πέλαγα καὶ τὰ νησιά σῦλα δαρμένα τὰ γένια
Καὶ δὲν ημπόρεσσα νά βρω ένα γλυκό λειμόνι,
Γιά νά τὸ σύλφω νά τὸ πιῶ νά μὲ διαδοῦν οἱ πόνοι.
Τοὺς πόνους πόσχω τὸν καρδιά κανεῖς νά μὴ τοὺς λάσῃ
Παρὰ τὴν Χάιδω μοναγά κέκείη γὰ τοὺς λάσῃ.

48.

Σάρωνε γήρα σάρωνε, σάρωνε τὴν αὐλήν σου
Σάρωνε καὶ τὴν πόρτα σου τὸ θέλινο νὰ περάσω.
Τὴν θυγατέρα σ' ἀγαπῶ γυναικα νὰ τὴν πάρω.
Ἐμένας ἡ θυγατέρα μου εἰν' ἥλιος καὶ φεγγάρι
Κ' ἀν τὴν ιδῆς κακόμοιρε γίνεσαι δαιμονιάρτης.
Καὶ δαιμονιάρτης κ' ἀν γενώ, καὶ τὰ βουνά κ' ἀν πάρω,
γήρα, θὰ τοῦ τὴν πάρω.

49.

Μὰ οὐδὲ 'ε τὴν Πόλι άγαπησα μὰ οὐδὲ 'ε τὴ Σαλονίκη
Παρὸ 'ε τὴ δάλια τὴν φραγκιὰ μιᾶς γήρας θυγατέρα,
Ποσ εἶχε τ' ἀγετλικόν μὲ τὸ βερζί γραμμένο.
Μὰ τὸ μανδύλι τὸ σουρε κ' ἔβαψε τὸ μανδύλι,
Σ' ἑπτά ποτάμια τὸ πλυνεῖ καὶ τὰ ἐπτά ἔβαψαν,
"Εδαφ'" ἡ ἄκρη τοῦ ὕπελος κ' ἡ ἄκρη τοῦ πελάγου.
Κατέβη δετός νὰ πιῇ νερό κ' ἔβαψαν τὰ πτερά του.
"Εδαφ'" ὁ ἥλιος ὁ μισός καὶ τὸ φεγγάρι ἀκέρηο.
"Εδαφαν τρία κάτεργα μὲ τοὺς κατεργαρέους.

50.

Ποσ πᾶς πουλὶ πουλάκι μου ποσ πᾶς πουλὶ νὰ μείνης
κ' ἐμένα ποσ μ' ἀφίνης;
Πλέγω 'ε τὰ όρη 'ε τὰ βουνά, ποσ εἰναι καὶ τ' ἄλλα τὰ πουλιά.
Θὰ φτιάσω τὴν φωλίτσα μου 'ε τοῦ τζελεπή τὸ φέσι
ποσ τρέμει γιὰ νὰ πέσῃ.
Σάζοντας πούστας τὰ μαλλιά θὰ μου τηνὲ χαλάρη
καὶ μὲ χασσομεράς.
Θὰ φτιάσω τὴν φωλίτσα μου — Σὲ πέρνω μικρουλίτσα μου
Σ' τοῦ πηγαδιοῦ τὸ γείλο — Σὲ πέρνω δὲν σ' ἀφίνω.
Πλὴν τὰ κορίτσια γιὰ νερό — δὲν βγαίνεις ἔξω νὰ σὲ θῶ;
Καὶ μου τηνὲ χαλάρη — καὶ μὲ χασσομεράνα.

51.

Πότερμε σύντας γεμίζης, καὶ βαρῆς καὶ κοματίζης,
Πάρε με 'ε τὰ κύματά σου, 'ε τὰ κλιωθογυρίσματά σου
Νὰ μὲ πᾶς τὴν δύσι δύσι, σὲ μιά κρυσταλλένια βρύσι
Πόρχονται γι ἔανθατ; καὶ πλένουν, μαυρομάττεις καὶ
λευκαίνουν,
Μάρθε μιά, μάρθε κ' ἡ ἄλλη, μ' ἄρθε ἐνοῦ φτωχοῦ κοράσι
Σῆχε τοῦ ἥλιοῦ τὴν λάμψι καὶ τοῦ φεγγαρίου τὴν βάψι.
— Μωρή ἐστι φτωχό κοράσι, ποσ τὴν ηὔρεις τόση λάμψι;
— Εἶχα μπάρμπα κ' ἵτιον κλέψτας ἀδελφόν κ' ἵτον κουρσέφτης.

52.

Λύγοιλ' αὐγούλα σκόνωμιαι σὲ περιβόλι μπαίνω
Νὰ κόψω τὸν βασιλικὸν καὶ τὸ μακεδονίστι.
Νὰ κόψω κ' ἔνα ληφόυλλο νὰ κρῶ τὸν ταυπούραν μου.
— Κατακαύμενε τάμπουρα γιὰ δὲν βαρῆς γεμάτα;
— Γιὰ βάλ τὰ τέλια δύνατά καὶ βάρει μὲ γεμάτα
ἔανθη καὶ μαυρομάττα.
Κ' ἀν δὲν 'ε τὴν φέρω τὴν ἔανθη κάμε τρίκ κομμάτια.

53.

Τὸ μανδύλικι ποσ κεντᾶς ἐμένα νὰ τὸ στείληται.
Νὰ μὴ τὸ στείληε μοναχό παρὰ μὲ τὴν ἀγάπη.
Κ' ἔκεινη τὸ παρήκουσε καὶ μοναχό τὸ στέλλει,
Σ' τὰ γόνατα τὸ κράτει καὶ τὸ συγγορωτάει.
Γιὰ πᾶς μου μανδύλικι μου πᾶς μ' ἀγαπᾷ ἡ κυρά σου;
"Οταν σὲ συλλογίζεται δτεν σὲ βάνει ὁ νοῦς της
Σὰν θάλασσας βουρλίζεται 'σαν κύμα δέργ' ὁ νοῦς της
Σὰν τὸ ψεράκι 'ε τὸ γυαλό, τ' ἀρνὶ 'ε τὸ μακελλάρη.

54.

Δὲν μπορῶ μάνχ, δὲν μπορῶ ἀπὸ τὸ μεσημέρι.
Καν θ' ἀρρωστήσω μάνα μου, καὶ τακτικὸς θὰ πάρω
Καν θὰ φορέσω τὰ στονά νὰ παιᾶνε τὸ βεστίτσιο.
Σώπα, Χρῆστό μου, μήν τὸ λές καὶ μὴ τὸ κουβεντιάζεις
Γιατὶ ἔχω ἔχθρος καὶ χαίρονται καὶ φίλους καὶ λυποῦνται.
Ποιὰ μάνα ἔγει ἔνα παιδί καὶ τακτικὸς νὰ πάρῃ;

Περικαλῶ σε, κύριε μου, πάσσα τὴν κατοικία σου.
Πάρε τὴν πάχνη ὁγ τὰ βουνά, τὴν καταχνιά ὁγ τούς κάμπους.
Γιὰ ν' ἀγνωντεύσω, γιὰ νὰ θῶ τὸν κάμπον τῆς Μεθύνης.
Πῶς κάνουν τὴν ζευγολατιά, τοῦ κάμπου οἱ ζευγολάτες,
Ποῦ κάνει ὁ Χρῆστος μοναχός μὲ τὸ γοργὸ ζευγάρι.
Μὰ εἶχε τὰ βόιδα ἀπὸ στοιχεῖα, τ' ἀλέτρια σιδερένια
Κ' ὀλόσπερνε κ' ὀλόκανθε κ' ὀλόγραμμάτα στέλλει.
· "Ανάθεμά του τὸν παπά μὲ τὰ μορφὰ κοράσια
· Οποῦ τὰ στέλλει; γιὰ νερό κ' ἔρχονται φιλημένα. ·

55.

Μὰ κύρη ἐκοιμότανε 'ε τ' ἀνδρός της ταῖς ἀγκάλαις
Κ' ὄπνος δὲν τῆς ἐπάγχινε κ' ὄπνος δὲν τῆς παγαλνει.
"Ολο τ' ἀνδρός της ἔλεγε κ' ἔλο τ' ἀνδρός της λέγει.
Βαρειά κοιμάστα: Κινοσταντή 'ε ταῖς ἐδοκατει μ' ἀγκάλαις
Ποῦ η συντροφιά σου ἐμίσεψε καὶ πάσι καὶ τὸ βράδυ.
Πολὺ μὲ βιάζεις λιγερή, πολὺ μὲ βιάζεις κόρη.
Θαρρῶ καὶ ἄλλον ἀγαπᾶς κ' ἄλλον ἄνδρα ἀπὸ σίνα
· Αὐτισμε κ' ἄλλον ἀγαπῶ κ' ἄλλον ἄνδρα ἀπὸ σίνα
· Σπαθὶ βραστῇ; στὴ μέση σου κόψε μου τὸ κεφάλι,
Νὰ ματωθοῦν τὰ βοῦχα μου κ' ἔστινα τὸ σπαθὶ σου.
Κ' ἐπίστευσε 'ε τοὺς ἔρκους της κ' ἐκίνησε νὰ πάρῃ
Σ' ἀφίνω γειά μώρη λιγερή κ' ἐμπιστευμένη ἀγάπη.
Σοῦ δίνει γχένι καὶ γυαλί κόρη νὰ μὲ θυμάσαι
τὸ γχένι νὰ γτενίζεσαι καὶ τὸ γυαλί νὰ βλέπης.

Μεσοστρατῆς μετοδρομῆς 'ε τὴ μέση τοῦ πελάγου
Τότες τὸ συλλογίστηκε, τότε τὸ βάνει ὁ νοῦς του
Ποσ εἶν τὸ καλαμάρι του ποσ εἴν τὸ γαίμαλι του.
Καὶ πίσω ξαναγύρισε, γύρισε νὰ τὰ πάρῃ.
Βρίσκει ταῖς πόρταις σφαλισταῖς καὶ σφικταμπαρωμάνισις,
· Ρωτάει ταῖς γειτόνισσας καὶ ταῖς γειτονοπεύλαις
· Αθὲ καὶ τὶ νὰ γείνηκε τὴν ἐδοκή μ' ἀγάπη
Π' οὐδὲ 'ε τὴν πόρτα φαίνεται μὰ οὐδὲ 'ε τὸ παραθύρο.
Μὰ οὐδὲ 'ε τὴ βρύσι γιὰ νερό νὰ φέρῃ τὸ βαρέλι;
Θαξήρω τι μέτα κάθεται καὶ μᾶλλον ἄνδρα παιζει.
Κλοπασθή βαρετ τὴν πόρτα του σχίζει κ' ἐμβαίνει μέσω
Καὶ τὸ σπαθὶ του τράβηξε τῆς κόδει τὸ κεφάλι.

56.

Καλότυγχ εἶναι τὰ βουνά καλότυγχοι κ' οἱ κάμποι
Καλότυγχη κ' ἡ Ἀρετή ποῦ τὴν παντρολογίνε
· Οποῦ εἶγε τοὺς ἐννυάδας ἀδελφούς, τὰ δεκαογτὼ ξαδέλφια.
Συρπεθεριά τῆς φέρνουνε τὴ μάζη μερά τὴν ἄλλη,
Κ' ἔνα καλὸ συμπεθεριδ πολὺ μακρύα 'ε τὰ ξένα.
Κανεὶς δὲν ἀπεκρίθηκε ἀπὸ τοὺς ἐδικοὺς της
Παρὰ δὲ Κάστας μοναχά ἐκεντος ἀπεκρίθη.

Μανούλα νὰ τὴν δώσωμεν τὴν Ἀρετή 'ε τὰ δέντρα
Ποσ εἴμαι κ' ἔγω πορχυματεύτης, ποσ εἴμαι μπεζεριάνης
Γιὰ νὰ περνῶ νὰ τρέψ φωρί νὰ τόχω κ' ἀποκούμπη.
Κάθστε ἀν μ' εῦρη θάνατος ποιός πάσι νὰ τὴν ωέρῃ;
Τὸ καλοκατέρι δυστό βολατές καὶ τὸν γειμάννα πέντε;
· Μανούλ' εὖρη θάνατος ἔγω πᾶ καὶ τὴν φέρνω,
Τὸ καλοκατέρι δυστό βολατές καὶ τὸν γειμάννα πέντε.
· Ηλίθων τὰ χρόνια δύστυγχα κ' οἱ μῆνες ποντισμένοι
Πεθάνων καὶ οἱ ἐννιάδας ἀδελφοὶ τὰ δεκαογτὼ ξαδέλφια.

Σ' δλους τοὺς γυνός βάνει κερί 'ς δλους τοὺς γυνός λιβάνι
Τὸν Κώστα καταριώτανε βαρειά κατάρα λέσι.

"Ολοὶ μοι οἱ γυνοὶ νὰ λυώσουνε καὶ ὁ Κώστας νὰ μὴ λυ-
ωθῃ

'Οπ' έδωκε τὴν 'Αρετὴ πολὺ μακρυά 'ς τὰ ξένα.

Ποιλάκι πέρνα τ' ἄχουσε τοῦ Κώστα πάσι τὸ λέσι.

Κώστα ἡ μάνα σου καταράει, βαρειά κατάρα λέσι

"Ολοὶ μοι οἱ γυνοὶ νὰ λυώσουνε καὶ ὁ Κώστας νὰ μὴ λυώῃ

'Οπ' έδωσε τὴν 'Αρετὴ πολὺ μακρυά 'ς τὰ ξένα.

Κ' ἡ γῆ ἀναταράχθηκε κ' ὁ Κώστας ἐσηκώμη
βάνει τὸ σάδιαν' ἀλογο καὶ τὸ σανιδὲ σᾶλλα.

'Εκίνησε κ' ἔδιάηκε νὰ φέρῃ τὴν 'Αρέτω.

'Ἄπη ατράτα ὁπ' ἐπάγχινε 'ς τὴν ατράτα ποῦ παγαίνει,
Τὸ θεῖο παρακαλιώτανε, τὸ θεῖο παρακαλιέται:

Θὺ μου νὰ βρει τὴν 'Αρετὴ 'ς τὴν βρύση νὰ λευκαίνῃ
Καθὼς περικαλιώτανε ἔδιάει καὶ τὴν ηὗρε.

'Απὸ μακρυά τὴν γαρετᾶ κ' ἀπὸ κοντᾶ τῆς λέγει

Γιά σου γαρά σου 'Αρετὴ.—Καλώς τοὺς τὸν Κώστα.

Άγντες ἀδιλφή νὰ φύγωμε 'ς τὴν μάνα μας νὰ πάμε

'Η μάνα μας ψυχομαρχάσι βαρειά γιὰ νὰ πεθάνῃ,

'Έκινησαν κ' ἔδιάκανε 'ς τῆς μάνας τους τὸ σπῆται

Γρὺ σου γαρά σου μάνα μου.—Καλώς τὴν τὴν 'Αρέτω.

'Αρέτω μου ποιεῖς σ' ζέφερε ποιός θὰ σὲ πάσι πίσω;

Μάνα μ' ὁ Κώστας μ' ζέφερε κατέος μὲ πάσι πίσω.

57.

Τὶ νὰ γίνω ὁ λειεινὸς ὁ κατακκόμοιρος;

Τὶ νὰ γίνω ὁ λειεινὸς μὲ τὴν κακὴ γυναῖκα;

Τὸν γειμόνα μ' ἔστελνε νὰ σπείρω νὰ θερίσω.

'Εστείλα κ' ἑγώ ὁ λειεινὸς ὁ κατακκόμοιρος

'Εστείλα κ' ἑβέσισα κ' ἔκαμα διό διατέλλω.

Τὸ θνατούμα τὸ ἄλλο κρατῶ νὰ σπείρω

Κ' ἑκεῖνο μοῦ ἀγέμεινε τὴν σκούρια μου γεμάτη.

Στὸν ἄμρο μου τὸ ἔνδαλα 'ς τὸ σπῆται μου παγαίνω.

Εὔρισκω τὴν γυναῖκα μου καὶ μαγειρεύει κόπται.

'Επάρρεψα ὁ λειεινὸς ὁ κατακκόμοιρος

'Επάρρεψα ὁ λειεινὸς καὶ πέρνω ένα κοψίδε.

Καὶ τὴν γονιάρα θραπέει μοῦ σχίζει τὸ κεφάλι

58.

'Ανάθεμά σε Ζαχαρά μὲ τὸ ζακόνι πόγχεις,

Πάσα ήμερούλα πόλευο πᾶσα μῆνα γυναῖκα.

Μηγάρις πέρνεις βλάχιτσα μπγάρις βλάχοπούλα,

Μή, πέρνεις τὴν μανιάτισσα τὴν καπετανοπούλα,

Πόγια κορμί γιὰ φορεσγά καὶ μέση, γιὰ ζωνάρι:

λαμπρό γιὰ τὸ γιορτυτάνι

Καὶ δάκτυλα μασουρωτά γιὰ δέκα δάκτυλιδια;

— 'Οχ τοῦ γαϊδάρου η πλήρα.

59.

Δώδεκα γρόνους ἥμουνα 'ς τὸ Χάρο βογιασμένος;

Καὶ βύρα δὲν τοῦ γέρεψα μηδὲ τὴν δούλεψί μου,

Μόν' τὰ κλειδιά τοῦ γέρεψα, κλειδιά τοῦ παραδείσου

Ν' ἀνοίξει τὸν παράδεισο νὰ ιδω τοὺς κολασμένους.

Δεξιά μεριά εἶναι οἱ δίκαιοι, ζεροίζει εἶναι οἱ κολασμένοι

Κρατήγανε κ' οἱ δίκαιοι λαμπάδης ἀναμένεις·

Κρατήγανε κ' οἱ δέργοντες σακκούλαις μὲ τὰ γρότια.

Καὶ τοὺς πτωχοὺς παρακαλοῦν καὶ τῶν φτωχῶν λένε·

Πάρτε φτωχοὶ τὰ γρότα σας καὶ δός τε μας λαμπάδες.

'Εδώ τὰ γρότα δὲν περνοῦν, λαμπάδες δὲν πουλάνται,

Παρὰ ἡ πατερική ψυχή, ψυχή τοῦ παραδείσου.

Θυμάσθ' ὅντες τὰ πέρνατε τὰ δέκα δέκαπέντε,

Καὶ τὸ κρατὶ μὲ τὸ νερό, τ' ἀλεύρια μὲ τὴν στάκτη;

ΔΙΑΦΟΡΑ.

.....

ΓΕΝΟΣ ΟΥΔΕΤΕΡΟΝ. Ἡ Κυρίκ Στάση ἔτιμα τὴν τύχην τοῦ Ναπολέοντος ἐπεσκέπτετο συχνὰ πυκνὰ τὸν Κεραμεικὸν καὶ θιελέ ποτε νὰ διαριπήῃ κυρία τῆς αὐλῆς, διὸ νὰ μεταβῇ ἀπὸ τῆς αἰθουσῆς τῆς αὐτοκρατείρας εἰς τὸ γραφεῖον τῆς διπλωματίας. Οὗτον ὁ αὐτοκράτωρ προεργάτετο καὶ ἀνθίστατο εἰς τὰς κολακείας τῆς λαμπρᾶς ταύτης Κορίννης ἢτις ἔκρυπτεν ἐν τῷ στήθει τὸ σύστημα καὶ τὴν φιλοδοξίαν τῶν Αἰγαίτερων καὶ Ἐλισσαθέτων.

Καὶ ὅμως ἡ Κυρίκ Στάση προσεπάθει ἀδικηδπως, καὶ πρωΐαν τινὰ, ἀφ' οὐ διλόκληρον νύκτα ἔνυσσοδύμεσσε σχέδια καὶ ἐλπίδας προστήθεν ἐνωρίες εἰς τὸν Κεραμεικόν. Εἰσέρχεται καὶ τοις ἐμποδίζομένη παρὰ τὰ διατεταγμένα δικτηράς αἴθουσες καὶ στοάς, προχωρεῖ δὲ καὶ κλειδούχους ἀποιθούσος καὶ ὑπηρέτας Τέλος φωνάζουσα πρὸς αὐτήν « Ό αὐτοκράτωρ εἶναι εἰς τὸ λουτρόν! » Άλλαξ οὖτε τοῦτο τὴν ἐμποδίζεται ἔξακολουθεῖ βαδίζουσα βήματα ταχεῖ, καὶ ἀνοίξα μόνη τὴν τελευταίαν θύραν, εμρίσκει τὸν ήρωα εἰς αἰσχυστὴν κατάστασιν. Οὗτος δὲ ζητεῖ συγγνώμην, καὶ τεταραγμένος ἔλγον, λέγει δὲ τι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀκροασθῇ αὐτῆς εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ κατάστασιν. « Αἴ! καὶ τί πειράζει, αὐτονράτωρ; ή μεγαλοφυτέ δὲν ἔχεις γένους ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν... Ακούσε με... » Συνήρθη λοιπὸν ἀλλόκοτος συνυλία μεταξὺ μονάρχου ἐν τῷ ὄδυτῃ τοῦ λουτροῦ καὶ Πυθίας οἰστρηλατουμένης, ἀντιτεινόντων καὶ ἀντικρουόντων συλλογισμούς, σκέψεις καὶ ἀξιώματα. Ο ἡγεμόνας λησμονήση τὸν θέσιν του ἀντικρούει τὴν ἀπρόσποτον ταύτην θύελλαν· ἡ δὲ γυνὴ ἐντείνουσα τὴν φωνὴν καὶ δέ τοι ποδος λαλοῦσα, προλέγει οὐθίους καὶ τελαιπωρίας καὶ ἀντιστάσεις καὶ τὴν Εὐρώπην ἐπανισταγμένην καὶ τὴν Γαλλίαν καταβληθεῖσαν καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸν σκῆπτρον καταβυθίζει μετὰ τῶν κοινῶν ἐλευθεριῶν εἰς τὴν ἔνυσσον τοῦ χρόνου καὶ τὰ γάσματα τῶν θαλασσῶν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Φυλλ. 15 Σεπτ.

Σελ. 294 στ. 33 γρ. Ἐπιχόριον ἀντὶ Ἔπιχόριου

Σελ. 295 στήλη πρώτη, γρ. παλαιορθίνισσες ἀντὶ ἀναζωπυρίσσεις.

Καὶ στήλη δευτέρα ἐν τῇ αὐτῇ σελ. σ. 1 καὶ σ. 7. γρ. παλαιορθίνισσες ἀντὶ ἀναζωπυρίσσεις.

Φυλλάδ. 1ης Ὁκτωβρίου.

Σελ. 327 σ. 25 γρ. λοιπόν ἀντὶ λοιπῶν.

Σελ. 328 σ. 14 γρ. διαδώσωσιν, ἀντὶ διατεύσωσιν.

Ἐν τῇ αὐτῇ σελ. σ. 44. πρόσθες, Ιστορίαν.

Σελ. 329 σ. 4. γρ. Ινα ἀντὶ διὰ νά.

* σ. 36 πρόσθες περὶ τοῦ ἀνόρος.